

Arrest

nr. 77 927 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster legde op 17 januari 2011, samen met haar Belgisch partner, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.

1.2. Op 30 mei 2011 diende verzoekster, in functie van haar Belgische partner, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 29 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.05.2011 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Nigeriaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene brengt volgende documenten voor de relatie aan:

Als bewijs van hun duurzame relatie legt betrokkene verklaringen op eer door derden voor. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de materiële motiveringsverplichting, en het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt als volgt:

“De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het uitoefenen van een regularisatie-onderzoek zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

De DVZ bezondigt zich daarbij aan een uitermate rudimentaire en al even summiere motivering, waarbij bepaalde in het verzoek te berde gebrachte elementen simpelweg worden weggewuifd als “niet aanvaardbaar afdoend bewijs”.

Meer bepaald worden de welwillendheidsverklaringen van derden van tafel geveegd onder het mom dat zij niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen gecontroleerd worden.

Dit is volstrekt onjuist, aangezien derden steeds kunnen/mogen gehoord worden nopens hetgeen zij in schriftelijke verklaringen hebben neergeschreven.

Louter uit opportunistische overwegingen, mede gevoed door ongetwijfeld redenen van praktische en financiële aard wordt hierop niet ingegaan.

Dit kan noch mag er evenwel toe leiden om zomaar te concluderen dat wat deze mensen komen te verklaren als klinkklare nonsens naar de prullenmand te verwijzen.

Hoe, door wie of wat kan men anders beter trachten te staven dat een koppel reeds gedurende meer dan een jaar feitelijk samenleeft dan middels de verklaringen van bureu, kennissen en andere rechtschappen burgers??

Uiteraard strookt dergelijke handelswijze niet met de motiveringsplicht van de DVZ.

Bovendien staat het vast dat verzoekster haar partner wel degelijk twee jaar geleden heeft leren kennen; dat zij op die tijdspanne mekaar meer dan drie maal hebben ontmoet en dat zij daarbij meer dan 45 dagen samen hebben doorgebracht.

In casu werd het tegendeel niet ernstig onderzocht, derwijze dat die motivering de facto een non-motiovering behelst.

Het beroep op de bescherming van het privéleven en van het familie- en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Het behelst een onvervreemdbaar mensenrecht dat van een dermate internationaalrechtelijk afdwingbare orde is dat DVZ de facto enkel maar bij toepassing van het 2 lid artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing zou kunnen komen verwijzend naar enige, welkdanige reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land...

Deze belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing.

De ingeroepen motivering is van een lagere rechtsorde dan de hogervernoemde mensenrechten zodat die rechtsgrond de schending van die internationaalrechtelijke regels niet vermag te verschonen.

Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden."

2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat de bestreden beslissing is genomen naar aanleiding van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en geen uitstaans heeft met het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster laat na aan te geven op welke wijze zij meent dat deze bepaling wordt geschonden. In deze mate is het middel derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen bedragen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

{..}"

2.7. Bovenvernoemde bepaling is via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet eveneens van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen. Er dient dus geconcludeerd te worden dat een niet-EU-vreemdeling die op grond van een duurzame relatie met een Belgische onderdaan een verblijfskaart wenst te verkrijgen, dient te voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarde dat hij een naar behoren geattesteerde duurzame relatie dient aan te tonen, wat volgens het hierboven vermeld artikel op drie manieren kan worden aangetoond. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden onder het model van de bijlage 20.

2.8. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager en is bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatie-bevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.9. Verzoekster betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij als bewijs van een duurzame relatie verklaringen op eer door derden heeft voorgelegd. Verzoekster betwist wel dat deze verklaringen op eer door derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst zouden kunnen worden. Verzoekster stelt dat derden steeds kunnen/mogen worden gehoord over hetgeen zij in schriftelijke verklaringen hebben neergeschreven en stelt zich de vraag "door wie of wat kan men anders beter trachten te staven dat een koppel gedurende meer dan een jaar feitelijk samenleeft dan middels de verklaringen van burens, kennissen en andere rechtschappen burgers??"

2.10. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De verklaringen op eer van derden hebben een gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element. Door louter te poneren dat het vaststaat dat verzoekster haar partner wel degelijk twee jaar geleden heeft leren kennen en dat zij op die tijdspanne elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet en dat zij meer dan 45 dagen samen hebben doorgebracht, slaagt verzoekster er niet in afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Voorts wijst de Raad erop dat ook een summier motivering afdoende is indien zij zich steunt op correcte feiten, deze juist zijn beoordeeld en op kennelijk redelijke wijze zijn tot stand gekomen, wat in casu het geval is.

2.11. Waar verzoekster de schending lijkt aan te willen voeren van het artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat het artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.11.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De Raad merkt op dat in het kader van het onderzoek naar de aanvraag van verzoekster om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een burger van de Unie, werd vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt een duurzame en stabiele relatie, zoals bepaald in het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, aan te tonen, wat geresulteerd heeft in de bestreden beslissing. Verzoekster is er niet in geslaagd de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Uit voorgaande blijkt dat in casu geen sprake is van het bestaan van een effectief familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het betoog van verzoekster kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen. Zelf indien een effectief familieleven in de zin van artikel 8 EVRM dient aangenomen te worden, toont verzoekster op geen enkele wijze aan dat zij haar gezinsleven met haar partner niet kan verderzetten in haar land van herkomst. Verzoekster toont met haar theoretisch betoog verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing leidt er ook niet toe dat verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar partner.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER